

OTOK KORČULA

Južno od otoka Hvara leži otok Korčula, dug 47 km, širok 6—8 km sa približno 16.000 stanovnika. Jedan dio sjeveroistočne obale udaljen je od poluotoka Pelješca samo 2 km. Od Hvara ga dijeli 15 km široki Korčulanski kanal, a od otoka Lastova 13 km široki Lastovski kanal. Obala je dobro razvijena i ima nekoliko dobro zaštićenih luka. Skoro je sav otok gorovit: visinski masiv, ispresijecan dubokim prodorima, doseže na Klupči visinu od 568 m, a na Komu 510 m. Dvije ravnice, Lumbardsko i Blatsko polje, ni jesu velike. Od nekadašnjih velikih crnogoričnih šuma, ima ostataka samo na zapadnoj obali. Tu ima obilje čagalja. Kao i svi susjedni otoci, tako i Korčula ima dobar kamen za gradnje. Stanovništvo se bavi ratarstvom, vinogradarstvom, stočarstvom, ribolovom i brodarstvom. Podneblje je blago i zgodno za zimovanje. Srednja godišnja temperatura je 16,8° C.

Legenda kaže da je Antenor, Enejin prijatelj, osnovao na Korčuli naseobinu (Korkyra melaina, C. nigra, tj. Crna Korčula). Prvi siguran izvor (Plinije i Strabo) veli, da su se amo naselili stanovnici maloazijskoga grada Knidos. Otok je ponajprije pripadao istočno-rimskom carstvu, ali je još prije bio sjedištem opasnih gusara. Poslije Bizanta zavladaše otokom Franci, zatim hrvatski kraljevi. Od 11 do 14 vijeka vladahu Korčulom naizmjenice Venecija i Genua. God. 1571 pokušao su Turci osvojiti Korčulu, ali uzalud. Po padu Venecije mijenjala je Korčula veoma često svoje gospodare: Austriju, Francusku, Rusiju i Englesku, te je konačno po Napoleonovu padu pripala Austriji i pod ovom ostala sve do oslobođenja 1918, kada se prisajedinila Kraljevini Jugoslaviji.

Korčula je danas omiljeno ljetovalište, te svake godine dolazi amo sve više ljetovalaca, da se nauživaju odmora u ovome divnom kraju. Glavni je grad otoka:



Korčula

Zborna crkva

Cathédrale - Katedrala